

sagt, i sin Bedrift eller i Erhvervsøjemed maatte anvende den patenterede Fremgangsmaade, af Folketinget var affattet saaledes, at det kom til at lyde paa, at ingen i Erhvervsøjemed maatte anvende den, altsaa med Udelabelse af Ordene: „i sin Bedrift“. Dernæst blev et Forbehold i Loven om Statens Ret til at forskyde Krigsmateriel, uden Hensyn til et derpaa givet Patent, strøget. Endelig forandrede Folketinget mange Bestemmelser om Rettergangsreglerne, saasom Bestemmelsen om, at der i adskillige Tilfælde skulde være Afgang til at forlange offentlig Politisag. I Stedet for dette laitte Folketinget ind, at man altid skulde forfølge Patentfager ad privat — politiretlig Vej. Det var meget vigtige Punkter, paa hvilke Landstinget dog, som jeg før bemærkede, resignerede, medens man holdt paa, at der paa tre Punkter burde ske en Forandring i den Affattelse, som Folketinget havde givet Loven. Det er de tre Punkter, med Hensyn til hvilke der nu foreslaas Ændringsforslag fra et Antal Medlemmer af dette Ting. Jeg anbefaler meget Landstinget at vedtage disse Ændringer, hvorved Lovforslaget føres tilbage til Regeringens og Landstingets oprindelige Affattelse, og jeg haaber, at det vil lykkes under Sagens videre Gang at komme til Enighed om disse Punkter. Det vilde jo i Sandhed være højt mærkeligt, om man ikke skulde kunne naa Enighed, og dette altsaa skulde medføre, at Loven ikke udkom. Det staar i en noget mærkelig Strid med de Principper, der ellers gøres gældende særlig i det andet Ting med Hensyn til at søge at inddrage under Lovgivningsmagten saa meget som muligt, at tage fra Administrationens fri Raadighed saa meget som muligt og give Loven derom. Det maa jo vel erindres, at Forholdet for Øjeblikket er dette, at vi ikke have nogen Patentlov her i Landet, saaledes at Patenter udfærdiges af Regeringen paa de Vilkaar, som denne selv bestemmer. Ikke alene er der derved givet Regeringen en meget stor, jeg kan gerne sige ubegrænset Myndighed, men det medfører jo tillige den Ulempe, at de Folk der erhverve Patenterne ikke have en lovbestemt Beskyttelse, men egentlig kun have en ad sædvansmæssig Vej udviklet meget begrænset Beskyttelse. Derfor er Sagen af betydeligt Vigtighed, og derfor er det af Interesse, at man i denne Samling skulde kunne naa at komme til Enighed om Loven. Det er ytret i det andet Ting, at det jo ingen Skade var til, om man blev fri for en Mængde Patenter, som nu gives paa „Smurrepibier“, som det er meningsløst

at tage Patent paa, Patenter, som ingen Betydning have for Samfundet. Men der som der er Opfindere, der ønske at tage disse Patenter, hvilken Skade kan det dog gøre os andre, at de faa Patent paa saadanne Ting; selv om det ikke er til Nytte for Samfundet, kan det dog altid være til Nytte for dem selv, for at de kunne arbejde videre paa at udvikle de Ideer, de have nedlagt i deres Opfindelser. Selv om deres Opfindelse ikke viser sig at være praktisk eller at føre til noget Resultat, vil det dog altid være en Løstestang til at arbejde videre paa at gøre deres Opfindelse fuldkomnere. Det kan desuden ikke skade Samfundet; thi der betales som bekendt en aarlig Afgift derfor, saa at der altsaa kommer Penge ind. Er Tingen betydningsløs, er det værst for den, der har taget Patent; men der ligger mange Forhaabninger, mange Forventninger om en lykkelig Fremtid hos mange fattige Folk deri, at de kunne sikre sig Udbyttet af deres Arbejde og deres Talent gennem Patent. Det forekommer mig derfor at være et højt demokratisk Synspunkt, der anlægges, naar man siger, at det er godt i saa vid Udstrækning som muligt at støtte Patentretten og give Folk, som opfinde noget, al den Beskyttelse, som kan forenes med Samfundets og altsaa navnlig Medborgernes Tarv.

Det første Ændringsforslag gaar ud paa at forandre 10 til 15, det vil sige, at bestemme at Patenttidens Varighed skal være 15 Aar og ikke 10 Aar. Man har i Folketinget sagt, at der nu gives Patent paa 5 Aar, og naar man altsaa vil fordoble det, er det en meget fortræffelig Ting og en meget stor Udvikelse. Jeg vil dertil sige, at det er ganske vist, at den overvejende Del af Patenter kun gives paa 5 Aar, men det staar i Regeringens Magt at give dem paa et længere Aaremaal, og det gøres stadig, endogsaa indtil 15 Aar, som det er vel bekendt. Men det er ikke blot dette, at det nu staar i Regeringens Magt at gøre det, men det er saaledes, at det i de fleste europæiske Lande er Regel at give Patent paa 15 Aar. Det er derfor af stor Vigtighed for danske Opfindere, at Sagen bliver ordnet saaledes, at de kunne gøre Regning paa at erhverve Patent i andre Lande, medens de, hvis man her indskrænker Tiden til et vist bestemt lavere Aaremaal, ville være udsatte for at internationale Regler kunne medføre, at naar Genfærdighed ikke er til Stede, ville de heller ikke i Udlandet kunne faa Patent paa en saa lang Aarvælle, som de kunne ønske.

Med Hensyn til det andet Ændringsforslag skal jeg bemærke, at det gaar ud paa